

„Kære — ser du først det nu?“ sagde Søsteren og iagttog ham over sit Haandarbejde med et bekymringsfuldt Blik. „Saa har du vist igen siddet og glemt dig selv over en Bog eller noget andet, Husk paa, at Doktoren har advaret dig imod den megen Indesidden.“

Han smilte, mens han stille nærmede sig over Græsplænen.

„Godmorgen, mine smaa!“ sagde han til Børnene, der straks var løbet hen imod ham, og lagde Haanden velsignende paa deres Hoved. — „Naa . . . har I saa sovet godt i det fremmede Hus? Javist! Javist! . . . Jeg vilde ellers blot sige dig, Betty . . . Jeg fik et Glas Mælk og en Bid Brød af Angelica, saa du skal ikke bekymre dig om nogen Frokost til mig. Jeg vil se mig lidt om her paa Egnen. Forresten har jeg virkelig — som du siger — været optaget af en Bog. En mærkelig lille Bog! Og et mærkeligt Tilfælde i det hele! — —“

„Men du glemmer vist —“ afbrød Søsteren ham med et betydningsfuldt Blik hen paa Fødselsdagsbarnet, der var bleven staaende paa Græsplænen, yderst slukøret, med Fingren i Munden og frembrydende Taarer i sine store vandblaa Øjne.

„Aa, Dagny, min Stump!“ — Han tog Barnet op til sig og kyssede det bevæget paa bægge Kinderne. — „Gud velsigne dig, mit Barn! Ja, du maa du ikke tro, jeg havde glemt din Højtidsdag. Det havde jeg sandelig ikke! . . . Du har vel ogsaa fundet en lille Gave ved din Seng imorges — ja, der ser jeg den! Og Tante har nok betænkt dig rigeligt, lader det til. Ja ja, tak nu den kære Gud for alt, mit Barn! . . . Men der kommer nok Angelica og vil have fat i jer!“

Han satte hende ned paa Jorden, og bægge Børnene løb hen til Tjenestepigen, der var kommen frem i Havedøren for at kalde dem ind til Øllebrøden.

Emanuel tog Plads paa Bænken ved Siden af